

Sklad zboží a zástavní právo

Obměna jednotlivých věcí (jednotlivých kusů zboží) ve skladu zboží, k němuž bylo zřízeno (vzniklo) zástavní právo předtím, než nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení vedeného na majetek zástavního dlužníka (vlastníka skladu zboží), není ve smyslu výše řečeného „novým nabytím“ práva na uspokojení ze zajištění (touto obměnou nevzniká zástavní právo k nově uskladňovaným jednotlivým kusům zboží), bez zřetele k tomu, že k ní dochází poté, co nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení vedeného na majetek zástavního dlužníka (vlastníka skladu zboží).

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 NSČR 28/2011, ze dne 31.8.2015)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v insolvenční věci dlužníka SKLÁRNÝ KAVALIER, a. s., se sídlem v S., vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. MSPH 76 INS 3732/2008, o vydání výtěžku zpeněžení zajištěnému věřiteli, o dovolání věřitele DS Smith Packaging Czech Republic s. r. o., se sídlem v J., proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 17. prosince 2010, č. j. MSPH 76 INS 3732/2008, 2 VSPH 663/2010-B-236, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

Usnesením ze dne 12. května 2010, č. j. MSPH 76 INS 3732/2008-B-188, Městský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“):

1/ Vyslovil souhlas s tím, aby insolvenční správce dlužníka vydal zajištěnému věřiteli č. 220 Citibank Europe plc (dále též jen „zajištěný věřitel C“):

a/ výtěžek zpeněžení ve výši 55.069.671,74 Kč ze zpeněžených a ve prospěch tohoto věřitele zastavených pohledávek dlužníka, jejichž přesnou specifikaci uvedl v příloze č. 1 usnesení (bod I. výroku);

b/ výtěžek zpeněžení ve výši 224.504.281,56 Kč z částí majetkové podstaty (nemovitostí, jejichž přesnou specifikaci uvedl v příloze č. 2 usnesení, movitých věcí, hotových výrobků a ochranných známek označených ve výroku a pohledávek dlužníka, jejichž přesnou specifikaci uvedl v příloze č. 3 usnesení) [bod II. výroku].

2/ Vyslovil souhlas s tím, aby insolvenční správce dlužníka vydal zajištěnému věřiteli č. 144 Isolit - Bravo, spol. s r. o. (dále též jen „zajištěný věřitel I“) výtěžek zpeněžení ve výši 254.062,17 Kč ze zpeněžených a ve prospěch tohoto věřitele zastavených movitých věcí, jejichž přesnou specifikaci uvedl v příloze č. 4 usnesení (bod III. výroku).

3/ Uložil insolvenčnímu správci:

a/ provést vydání výtěžku podle seznamu přihlášek pouze u zajištěných pohledávek (nároků) zjištěných nebo pravomocně určených do 15 dnů od právní moci rozhodnutí (bod IV. písm. a/ výroku);

b/ zapsat do upraveného seznamu přihlášek ke každé zajištěné pohledávce (nároku) zajištěného věřitele, jaká částka na ni byla vyplacena nebo jaká zbývající část se vypořádá při rozvrhu (bod IV. písm. b/ výroku);

c/ podat insolvenčnímu soudu písemnou zprávu o provedeném vydání výtěžku do 30 dnů od právní moci rozhodnutí (bod IV. písm. c/ výroku).

Insolvenční soud - vycházejí z ustanovení § 290 odst. 1 až 3 a § 298 odst. 1 až 3 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon) - uzavřel, že:

1/ Pohledávky zajištěného věřitele C byly při přezkumném jednání dne 30. března 2009 zjištěny v celkové ve výši 2.727.231.596,30 Kč s právem na uspokojení ze zajištěného a v bodech I. a II. výroku uvedeného majetku dlužníka.

2/ Zajištěný majetek uvedený v bodech I. a II. výroku byl zpeněžen (se souhlasem insolvenčního soudu) prodejem mimo dražbu smlouvou ze dne 17. srpna 2009. Předmětem zpeněžení tak byly (spolu s ostatním majetkem ve vlastnictví dlužníka) části podniku označené jako: část podniku Sázava, část podniku Votice, část podniku Růženín a část podniku Uhlířské Janovice.

3/ Celková výše kupní ceny činila 342.478.352 Kč (do této částky je zahrnuta i částka 55.069.671,14 Kč, která je předmětem vydání zajištěnému věřiteli C dle bodu I. výroku).

4/ K určení toho, jaká část výtěžku zpeněžení připadá na zajištěný majetek, je rozhodující znalecký posudek vypracovaný společností Deloitte Advisory s. r. o., ve spolupráci se společností NOVOTA a. s. dne 20. července 2009.

5/ Po aplikaci diskontu za prodej v tísni určil znalec hodnotu provozní části společnosti částkou 427.200.000 Kč, z čehož hodnota zajištěné provozní části podniku byla oceněna částkou 373.634.000 Kč (87,46 % z celku).

6/ Poměr zajištění připadajícího na zajištěného věřitele C je dle znaleckého posudku 87,36 % ku 0,10 % připadajícím na zajištěného věřitele I.

7/ Po odečtení částky z vymožení zastavených pohledávek nacházející se na bankovních účtech ke dni vyhotovení posudku (38.488.000 Kč) činí celkové ocenění provozní části podniku částku 388.712.000 Kč.

8/ Celková hodnota zajištěného majetku po odečtení částky z vymožení zastavených pohledávek nacházejících se na bankovních účtech ke dni vyhotovení posudku (38.488.000 Kč) činí 335,146.000 Kč, tj. 86,219618 %.

9/ Poměr zajištění připadajícího na zajištěného věřitele C je 86,12 % ku 0,10 % připadajícím na zajištěného věřitele I.

10/ Základem pro výpočet částky, která je předmětem vydání zajištěným věřitelům, tak je ta část kupní ceny, která zbývá po vydání výtěžku dle bodu I. výroku (342.478.352 Kč minus 56.423.844 Kč), tedy 286.054.508 Kč. Z této sumy lze pro zajištěné věřitele použít 86,22 %, tj. částku 246.635.102,95 Kč. Z toho (tedy) základ pro výpočet částky určené k výplatě zajištěnému věřiteli C je 86,12 % (246.349.049,56 Kč), zatímco základ pro výpočet částky určené k výplatě zajištěnému věřiteli I je 0,10 %, tedy 286.054,50 Kč.

11/ Náklady spojené se správou a udržováním majetkové podstaty připadající na zajištěného věřitele C činily z 246.349.049,56 Kč maximálně 4 %, tj. 9.853.961,98 Kč (§ 298 odst. 3 insolvenčního zákona), výdaje spojené s prodejem na něj připadající činily 6.470.208,90 Kč a odměna insolvenčního správce činí 5.520.597,12 Kč včetně daně z přidané hodnoty. Výtěžek zpeněžení, který bude vydán zajištěnému věřiteli C, tedy činí 224.504.281,56 Kč (246.349.049,56 Kč minus 9.853.961,98 Kč minus 6.470.208,90 Kč minus 5.520.597,12 Kč).

K odvolání věřitelů RWE Energie, a. s., SCA Packaging Česká republika, s. r. o. (dále též jen „věřitel S“) a zajištěného věřitele I Vrchní soud v Praze v záhlaví označeným usnesením zrušil usnesení insolvenčního soudu v bodech I. a III. výroku (a věc v tomto rozsahu vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení) a ve zbývajících částech je potvrdil.

Odvolací soud - jenž rovněž vyšel z ustanovení § 298 insolvenčního zákona a dále z ustanovení § 153 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku (dále též jen „obč. zák.“)

- dospěl po přezkoumání napadeného rozhodnutí v rozsahu potvrzujícího výroku k následujícím závěrům:

1/ Zajišťovací „instrumenty“ byly zapsány v soupisu majetkové podstaty a byly zpeněženy se

souhlasem a podle podmínek stanovených insolvenčním soudem. Ze spisu neplyne, že by zajištění věřitelé souhlasili s odečtením nákladů z výtěžku (zpeněžení) ve větším než zákonném rozsahu.

Zajištěnému věřiteli C nelze vytykat, že nesouhlasil s náklady ve větším rozsahu, než by bylo lze odečíst podle § 298 odst. 3 insolvenčního zákona, a v takovém postupu nelze spatřovat nic, co by bylo v rozporu se zásadami insolvenčního řízení uvedenými v ustanovení § 5 insolvenčního zákona.

2/ Návrh insolvenčního správce (na vydání výtěžku zpeněžení zajištěnému věřiteli C) tak plně odpovídal kritériím uvedeným v ustanovení § 298 odst. 2 a 3 insolvenčního zákona a insolvenční soud nepochybil, jestliže podle bodu II. výroku napadeného usnesení udělil insolvenčnímu správci souhlas s vydáním výtěžku zpeněžení zajištěnému věřiteli C.

3/ Zástavním právem ve smyslu § 153 obč. zák. může být zatížen i sklad zboží, o němž se předpokládá, že se jednotlivé položky časem „vyskladní“ a prodají zákazníkům nezatížené zástavním právem, a naopak doplní se o další zboží, které v době zatížení zástavním právem neexistovalo.

Zástavní právo k takovému souboru věcí, v projednávaném případě zásob uložených ve skladech, vzniká podle ustanovení § 156 odst. 3 obč. zák., aniž by zásoby umístěné ve skladu byly odevzdány zástavnímu věřiteli nebo třetí osobě; proto citované ustanovení vyžaduje, aby zástavní smlouva byla sepsána ve formě notářského zápisu. Jsou-li zástavou zásoby zboží uložené ve skladu, nepřichází z povahy věci v úvahu označení jednotlivých věcí viditelným znamením provedeným za účasti zástavního věřitele, takže zástavní právo vzniká notářským zápisem spojeným s evidencí v Rejstříku zástav. Jelikož po zjištění úpadku a po rozhodnutí o způsobu jeho řešení dlužník pokračoval ve výrobě, vyšel soud z hodnoty zboží uloženého ve skladech ke dni jejich zpeněžení.

4/ V postupu použitém pro ocenění zpeněžovaného podniku za účelem určení poměru, v jakém rozsahu bude rozdělen výtěžek zpeněžení mezi věřitele, neshledal odvolací soud nic, co by bylo v rozporu s insolvenčním zákonem. Při prodeji podniku nebo jeho části jednou smlouvou, v níž byla uvedena (jedna) kupní cena bez rozlišení, jaká její část se týká zcizovaných zajišťovacích instrumentů [jejichž hodnota ve vztahu k zcizenému celku byla určena (byť následně) znaleckým posudkem], ostatně ani jinak nelze postupovat.

5/ Odpověď na otázku, zda odměna určená podle ustanovení § 1 odst. 2 vyhlášky č. [313/2007 Sb.](#), o odměně insolvenčního správce, o náhradách jeho hotových výdajů, o odměně členů a náhradníků věřitelského výboru a o náhradách jejich nutných výdajů (dále jen „vyhláška“), již v sobě zahrnuje daň z přidané hodnoty, je obsažena v ustanovení § 38 insolvenčního zákona. Z vyhlášky vyplývá, že při konkursu se odměna insolvenčního správce stanoví zvlášť z výtěžku připadajícího na zajištěné věřitele (§ 1 odst. 2 vyhlášky) a zvlášť z výtěžku připadajícího na nezajištěné věřitele (§ 1 odst. 3 a 4 vyhlášky). Součet těchto odměn tvoří celkovou odměnu insolvenčního správce, již zmiňuje ustanovení § 38 insolvenčního zákona. Při postupu podle ustanovení § 298 insolvenčního zákona je vyplacen zajištěnému věřiteli na něj připadající výtěžek zpeněžení snížený mimo jiné o odměnu insolvenčního správce. Je tak stanovena dílčí odměna insolvenčního správce, jež je součástí jeho celkové odměny vyúčtované v konečné zprávě, a není tu žádný důvod, aby daň z přidané hodnoty z této dílčí odměny byla hrazena k tíži nezajištěných věřitelů (a nezajištěných věřitelů pohledávek postavených na roveň pohledávkám za podstatou) a aby se tedy jejich uspokojení snižovalo jak o daň z přidané hodnoty příslušející k odměně správce vypočtené z výtěžku určeného k rozdělení mezi tyto věřitele, tak o daň z přidané hodnoty příslušející k odměně správce vypočtené z výtěžku připadajícího na zajištěného věřitele.

Proti potvrzujícímu výroku usnesení odvolacího soudu podal věřitel S dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 238a odst. 1 písm. a/ zákona č. [99/1963 Sb.](#), občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), ve spojení s ustanovením § 237 odst. 1 písm. c/, odst. 3 o. s. ř., namítaje (posuzováno podle obsahu), že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (tedy, že je dán dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř.) a požaduje, aby Nejvyšší soud v dovoláním napadeném rozsahu zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

Zásadní právní význam napadeného rozhodnutí přisuzuje dovolatel řešení následujících otázek (jež má za nezodpovězené dovolacím soudem):

1/ Posouzení zákonných požadavků na zpracování znaleckého posudku dle § 219 odst. 4 insolvenčního zákona při zpeněžení majetkové podstaty prodejem podniku nebo jeho části podle ustanovení § 291 nebo § 292 insolvenčního zákona.

2/ Právní režim zástavního práva k souboru věcí a k hromadné věci.

3/ Výklad ustanovení § 109 odst. 1 písm. b/ a § 248 odst. 2 insolvenčního zákona.

Odvolacímu soudu dovolatel vytýká, že se odmítl zabývat postupy uvedenými ve znaleckém posudku a záležitost ocenění dlužníkovy podniku ponechal výlučně na znalci. Míní, že otázka ocenění podniku není jen otázkou znaleckou, tím spíše, vychází-li znalec pro účely ocenění podniku ze závěrů právních. Vychází-li např. znalec z toho, že částka 38.488.000 Kč, která se nachází na účtu ke dni prodeje podniku, je předmětem zajištění (neboť se nachází na bankovním účtu, k němuž si banka zřídila zajištění před zahájením insolvenčního řízení), ačkoliv téměř celou tuto částku dlužník nabyt až po zahájení insolvenčního řízení a soud se touto otázkou odmítne zabývat při vydání výtěžku zpeněžení, jde v konečném důsledku o odmítnutí spravedlnosti.

Znalecký posudek neobsahuje ocenění nezajištěných věcí. Dovolatel míní, že znalec měl ocenit zajištěné věci náležející k podniku a nezajištěné věci náležející k podniku a nikoli podnik (množinu) a zajištěné věci náležející k podniku (podmnožinu). Rozdíl mezi hodnotou podniku a hodnotou zajištěných věcí náležejících k podniku podle dovolatele nepředstavuje (nenahrazuje) ocenění nezajištěných věcí.

V rovině druhé otázky dovolatel namítá, že zajištěný věřitel C může mít nárok na uspokojení ze zajištění pouze z těch prostředků na bankovním účtu (který je předmětem zajištění), které se nacházely na bankovních účtech v době zahájení insolvenčního řízení.

Dovolatel dále namítá, že znalecký posudek nesprávně ocenil zboží na skladu (ve vazbě na smlouvu o zřízení zástavního práva ke skladům zboží ze dne 22. září 2003 - dále jen „zástavní smlouva“) a nemá za správný názor odvolacího soudu, že nové zboží, navezené do skladu po uzavření zástavní smlouvy, je rovněž předmětem zajištění.

Potud poukazuje na „respektovaný komentář“ Švestka, J. - Spáčil, J. - Škárová, M. - Hulmák, M. a kol: Občanský zákoník I. Komentář. 1. vydání, Praha, C. H. Beck 2008 (dále jen „Komentář“), str. 954 („z povahy věci se např. u skladu zboží předpokládá, že jednotlivé položky se časem vyskladní a prodají zákazníkům nezatížené zástavním právem a že naopak se sklad doplní o další zboží, které v době zatížení zástavním právem třeba ještě vůbec neexistovalo. Tím aktuálnější se zde jeví péče ze strany zástavního věřitele a případný postup podle § 163 odst. 2“). Dle tohoto výkladu se tedy (podle dovolatele) zástavní právo nevztahuje na věci, které jsou vloženy do skladu zboží po uzavření zástavní smlouvy a chce-li se zástavní věřitel vyhnout „vyprazdňování“ zástavního práva k věci hromadné, musí se zástavním dlužníkem uzavřít novou smlouvu o zřízení zástavního práva ke skladům zboží (a to i opakovaně, např. v pravidelných periodách). Legislativním výrazem tohoto výkladu je dokonce sám insolvenční zákon (pokračuje dovolatel), který v § 241 odst. 3 písm. d/ stanoví výjimku z odporovatelných právních úkonů právě pro situaci, kdy dlužník právním úkonem (smlouvou) uzavře z důvodu změny vnitřního obsahu zastavené věci hromadné novou zástavní smlouvu k hromadné věci. Kdyby měl zákonodárce za to, že zástavní právo k hromadné věci se automaticky vztahuje i na věci, které k hromadné věci přibudou po uzavření smlouvy o zřízení zástavního práva, pak by ustanovení § 241 odst. 3 písm. d/ nevkládal do insolvenčního zákona.

I kdyby se dovolací soud přiklonil k názoru, že veškeré výrobky, které jsou do skladu vloženy po uzavření smlouvy o zřízení zástavního práva k hromadné věci, jsou předmětem zástavního práva, je

třeba se vypořádat s ustanoveními § 109 odst. 1 písm. b/ a § 248 odst. 2 insolvenčního zákona, podle nichž nelze po zahájení insolvenčního řízení nově nabýt zajištění.

Insolvenční správce dlužníka ve vyjádření navrhuje dovolání odmítnout, případně zamítnout. K tomu uvádí, že zvolenou metodu ocenění pokládá za správnou, včetně správného ocenění zásob ve skladu zboží coby věci hromadné (potud poukazuje jako na srovnatelnou na úpravu obsaženou v § 338g odst. 2 o. s. ř.).

Zajištěný věřitel C ve vyjádření rovněž navrhuje dovolání odmítnout, případně zamítnout. K tomu uvádí, že dovolání není přípustné, jelikož přivolení insolvenčního soudu k výplatě výtěžku zpeněžení zajištěnému věřiteli nemá povahu rozhodnutí ve věci samé.

K dovolacím námitkám pak zajištěný věřitel C především podotýká, že ustanovení § 219 insolvenčního zákona zřetelně určuje účel znaleckého posudku, jímž je výlučně ocenění hodnoty dlužníkovy majetku. K tomu poukazuje na dikci § 219 odst. 4 insolvenčního zákona, s tím, že (jak potvrzuje i dovolatel) v dané věci se uplatnily oba důvody pro ocenění dlužníkovy majetku. Důvodem, pro který se má uvést zvláště hodnota zajištěného majetku, je přednostní právo zajištěného věřitele uspokojit se z výtěžku zajištění. O ocenění hodnoty nezajištěného majetku ustanovení § 219 odst. 4 insolvenčního zákona nic neuvádí.

Znalecký posudek konzistentně oceňoval jednotlivé složky zajištění ke dni prodeje podniku. Dovolatel tak nemůže napadat metodu ocenění selektivně (jen u zástavního práva k pohledávkám z bankovních účtů).

K výhradám dovolatele ohledně ocenění zastaveného skladu zboží zajištěný věřitel C uvádí, že pokud dovolatel zkresluje závěry Komentáře, když odborná literatura (včetně Komentáře) respektuje tradiční pojmání hromadné věci jako funkčního celku, nikoli pouze jednotlivé věci, které ji tvoří.

Hromadná věc je svou povahou elastická a její obsah se v čase mění. Nové věci začleněné do celku jsou automaticky součástí zastavené hromadné věci, aniž by se tím hromadná věc měnila nebo přestávala být předmětem právního vztahu. Jednou zřízené zástavní právo trvá a vázne na hromadné věci; nejde tedy o nabývání nového zástavního práva ve smyslu § 109 odst. 1 písm. b/ insolvenčního zákona, na čemž nic nemění ani ustanovení § 241 odst. 3 písm. d/ insolvenčního zákona. Ba naopak, toto ustanovení nepovažuje za vznik zajištění právě změnu rozsahu zajištění v důsledku změn vnitřního obsahu zastavené věci hromadné (jeho účelem je vyloučit pro insolvenční řízení účinky právních úkonů učiněných v určité „kritické“ době; i tím je potvrzeno, že změny vnitřního obsahu zastavené věci hromadné (byla-li zřízena zástava k příslušné hromadné věci před danou „kritickou“ dobou) nemohou být považovány za zajištění nově zřízené v dané „kritické“ době.

Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 31. prosince 2012) se podává z bodu 7., článku II, zákona č. [404/2012](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

S přihlédnutím k době vydání dovoláním napadeného rozhodnutí je na danou věc uplatnitelný insolvenční zákon ve znění účinném do 31. prosince 2010, tj. naposledy ve znění nálezu Ústavního soudu uveřejněného pod č. [260/2010](#) Sb.

Nejvyšší soud se nejprve (též se zřetelem k námitce zajištěného věřitele C, že usnesení insolvenčního soudu není usnesením „ve věci samé“) zabýval přípustností dovolání.

Dovolání v této věci může být přípustné jen podle ustanovení § 238a odst. 1 písm. a/ o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř. (tedy tak, že dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má „ve věci samé“ po právní stránce zásadní význam). Podmínkou přípustnosti

dovolání v dané věci (jež se prostřednictvím odkazu obsaženého v § 238a odst. 2 o. s. ř. podává z ustanovení § 237 odst. 1 o. s. ř.) je, aby šlo o usnesení, jímž odvolací soud potvrdil usnesení soudu prvního stupně „ve věci samé“ (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. ledna 2011, sen. zn. 29 NSČR 30/2010, uveřejněné pod číslem 96/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, které je - stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže - dostupné i na webových stránkách Nejvyššího soudu). Oproti mínění zajištěného věřitele C pak Nejvyšší soud nemá pochyb o tom, že v této věci je uvedená podmínka splněna. Usnesení insolvenčního soudu o vydání výtěžku zpeněžení zajištěnému věřiteli je rozhodnutím ve věci samé, když jeho prostřednictvím definitivně opouští majetkovou podstatu dlužníka část výtěžku zpeněžení majetkové podstaty (je takto „rozvržena“ zajištěnému věřiteli). Srov. shodně např. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. dubna 2015, sen. zn. 29 NSČR 31/2013 nebo důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. května 2015, sen. zn. 29 NSČR 4/2013.

Nejvyšší soud shledává dovolání v dané věci přípustným (podle ustanovení § 238a odst. 1 písm. a/ o. s. ř., ve spojení s ustanovením § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.) co do posouzení dovoláním předestřených otázek, dovolacím soudem v insolvenčních souvislostech nezodpovězených. V rozsahu týkajícím se první z položených otázek je napadené usnesení zčásti též rozporné s níže označenou judikaturou Nejvyššího soudu.

Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto - v hranicích právních otázek vymezených dovoláním - zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (a se zřetelem ke způsobu, jímž byla založena přípustnost dovolání, ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

K dovoláním otevřeným právními otázkám činí Nejvyšší soud následující závěry.

Ad 1/ K zákonným požadavkům na zpracování znaleckého posudku dle § 219 odst. 4 insolvenčního zákona.

Podle ustanovení § 219 insolvenčního zákona (jež v tomto znění platilo i v době vypracování znaleckého posudku) součástí soupisu je i ocenění provedené insolvenčním správcem, který přitom vychází z údajů v účetnictví dlužníka nebo v evidenci vedené podle zvláštního právního předpisu a z dalších dostupných informací. Ocenění se nepromítá do účetnictví dlužníka (odstavec 1). Požaduje-li to věřitelský výbor, provede se ocenění znalcem, za předpokladu, že to věřitelský výbor finančně zajistí (odstavec 2). Ocenění obtížně ocenitelného majetku může insolvenční správce zadat znalci i bez žádosti věřitelského výboru; to neplatí, lze-li důvodně předpokládat, že náklady na ocenění majetku znalcem budou vyšší než přínos pro majetkovou podstatu získaný tímto způsobem jeho ocenění (odstavec 3). Je-li uplatněno právo na uspokojení přihlášené pohledávky ze zajištění nebo má-li být majetková podstata zpeněžena podle § 290 nebo 292, insolvenční správce zadá znalci ocenění hodnoty zajištění a v případě podle § 290 nebo 292 ocenění hodnoty zpeněžovaného majetku vždy; odstavec 3 se použije přiměřeně (odstavec 4). Při ocenění podle odstavců 1 až 4 se majetek oceňuje obvyklou cenou. Postup podle odstavců 1 až 4 se neuplatní, byl-li ustanoven znalec podle § 153 odst. 1 (odstavec 5).

Dle ustanovení § 290 insolvenčního zákona dlužníkův podnik může insolvenční správce zpeněžit jedinou smlouvou (odstavec 1). Smlouvu podle odstavce 1 může insolvenční správce uzavřít jen se souhlasem insolvenčního soudu a věřitelského výboru. Při udělení souhlasu může insolvenční soud stanovit podmínky prodeje. Dokud není souhlas insolvenčním soudem a věřitelským výborem udělen, nenabývá smlouva účinnosti (odstavec 2). Výtěžek zpeněžení dlužníkovy podniku jedinou smlouvou je součástí celkového výtěžku zpeněžení majetkové podstaty a nemůže sloužit pouze ke krytí závazků souvisejících s prodáváním podnikem (odstavec 3).

Jak dále plyne z ustanovení § 291 insolvenčního zákona, zpeněžením dlužníkovy podniku jedinou smlouvou přecházejí na nabyvatele práva a povinnosti vyplývající z pracovněprávních vztahů k zaměstnancům dlužníkovy podniku, s výjimkou pracovněprávních pohledávek dlužníkových zaměstnanců vzniklých do účinnosti smlouvy. Jiné závazky na nabyvatele nepřecházejí (odstavec 1). Nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se na smlouvu podle § 290 obdobně příslušná ustanovení obchodního zákoníku o prodeji podniku; za splnění závazků, které přešly na nabyvatele, prodávající neručí (odstavec 2).

Podle ustanovení § 292 insolvenčního zákona ustanovení § 290 a 291 platí obdobně, je-li jen jedinou smlouvou zpeněžována celá majetková podstata nebo část dlužníkovy podniku.

Dle ustanovení § 298 insolvenčního zákona zajištění věřitelé mají právo, aby jejich pohledávka byla uspokojena z výtěžku zpeněžení věci, práva, pohledávky nebo jiné majetkové hodnoty, jimiž byla zajištěna (odstavec 1). Výtěžek zpeněžení po odečtení nákladů spojených se správou a zpeněžením a po odečtení částky připadající na odměnu insolvenčního správce vydá insolvenční správce se souhlasem insolvenčního soudu zajištěnému věřiteli (odstavec 2). Náklady spojené se zpeněžením lze odečíst nejvýše v rozsahu 5 % výtěžku zpeněžení; náklady spojené se správou nejvýše v rozsahu 4 % výtěžku zpeněžení. Se souhlasem zajištěného věřitele lze odečíst náklady i ve větším rozsahu (odstavec 3). Zajištěnému věřiteli, který dosud nesplnil povinnost podle § 157 odst. 1, se vydá výtěžek zpeněžení po odečtení částky připadající na splnění této povinnosti (odstavec 4). Pro zpeněžení podle § 293 se odstavec 2 použije jen tehdy, jestliže zajištěný věřitel dosud nesplnil povinnost podle § 230 odst. 3 (odstavec 5).

Ustanovení § 290 až § 292 a § 298 insolvenčního zákona platila v tomto znění v době uzavření smlouvy o prodeji částí úpadcova podniku (17. srpna 2009) a do vydání napadeného usnesení nedoznala změn.

Úprava umožňující za trvání konkursu na majetek dlužníka zpeněžení dlužníkovy podniku nebo jeho části (§ 290, § 292 insolvenčního zákona) navazuje na ustanovení § 261 insolvenčního zákona [které i po prohlášení konkursu na majetek dlužníka umožňuje (do zpeněžení úpadcova podniku jedinou smlouvou nebo do doby, než insolvenční soud vydá rozhodnutí, jímž se končí provoz úpadcova podniku) provoz úpadcova podniku]. Jde o úpravu obdobnou té, jež byla pro poměry upravené zákonem č. [328/1991](#) Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění účinném do 31. prosince 2007 (dále jen „ZKV“) obsažena v ustanoveních § 18a odst. 2 a 3 ZKV a § 27a ZKV. V obou těchto úpadkových režimech se prostřednictvím označených ustanovení prosazoval (obchodní praxí ověřený) předpoklad, že při zachování provozu dlužníkovy podniku (nebo jeho části) vede zpeněžení dlužníkovy podniku (části dlužníkovy podniku) jedinou smlouvou zpravidla k dosažení vyššího (pro dlužníkovy věřitele příznivějšího) výtěžku zpeněžení, než je výtěžek, kterého by bylo možno dosáhnout [při ukončení provozu dlužníkovy podniku (části dlužníkovy podniku)] zpeněžením dlužníkovy majetku po částech („kus po kuse“).

Podle ustanovení § 5 zákona č. [513/1991](#) Sb., obchodního zákoníku (dále též jen „obch. zák.“) [ve znění účinném v době uzavření smlouvy o prodeji částí úpadcova podniku (17. srpna 2009), jež do vydání napadeného usnesení nedoznalo změn], podnikem se pro účely tohoto zákona rozumí soubor

hmotných, jakož i osobních a nehmotných složek podnikání. K podniku náleží věci, práva a jiné majetkové hodnoty, které patří podnikateli a slouží k provozování podniku nebo vzhledem k své povaze mají tomuto účelu sloužit (odstavec 1). Podnik je věc hromadná. Na jeho právní poměry se použijí ustanovení o věcech v právním smyslu. Tím není dotčena působnost zvláštních právních předpisů vztahujících se k nemovitým věcem, předmětům průmyslového a jiného duševního vlastnictví, motorovým vozidlům apod., pokud jsou součástí podniku (odstavec 2).

Obdobná aplikace ustanovení obchodního zákoníku je přitom u smlouvy ve smyslu § 290 nebo § 292 insolvenčního zákona namísto nejen ve smyslu ustanovení § 476 a násl. obch. zák. (o smlouvě o prodeji podniku), nýbrž i v tom, že „věci, práva a jiné majetkové hodnoty, které slouží k provozování úpadcova podniku“ (§ 5 odst. 1 věta druhá obch. zák.), jsou při zpeněžení jedinou smlouvou pokládány (stejně jako „podnik“ při prodeji podniku) za věc hromadnou (§ 5 odst. 2 věta první obch. zák.). Za věc hromadnou je podnik považován nejen podle příslušných ustanovení obchodního zákoníku, nýbrž i podle ustanovení § 218 odst. 2 insolvenčního zákona. Srov. v obdobných souvislostech pro konkursní poměry podle zákona o konkursu a vyrovnání např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. srpna 2011, sp. zn. 29 Cdo 2323/2007 uveřejněného ve zvláštním čísle I. časopisu Soudní judikatura (Judikatura konkursní a insolvenční), ročník 2012, pod číslem 6 (ústavní stížnost proti tomuto rozsudku odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 20. prosince 2011, sp. zn. III. ÚS 516/2007, dostupným na webových stránkách Ústavního soudu).

Z ustanovení § 219 odst. 4 insolvenčního zákona se pak podává požadavek, aby znaleckým posudkem byla oceněna hodnota majetku zpeněžovaného jedinou smlouvou podle § 290 nebo § 292 insolvenčního zákona (v daném případě hodnota části podniku), jakož i hodnota zajištění (v daném případě hodnota zástav), je-li uplatněno právo na uspokojení přihlášené pohledávky ze zajištění.

Znalecký posudek obsahoval oba tyto údaje (jež určily poměr, v jakém se z kupní ceny dosažené prodejem části podniku následně vydělila hodnota výtěžku zpeněžení zajištění určená k výplatě zajištěným věřitelům) a v tom, že v něm není samostatně oceněna „podmnožina“ nezajištěného majetku, žádné pochybení, jež by se následně mohlo promítnout v právním posouzení věci, nespočívá. Dovolání proto potud není důvodné.

Dovolateli lze nicméně přisvědčit v tom, že soudy nižších stupňů neměly důvod vyjít z toho, že částka 38.488.000 Kč, nacházející se na účtu ke dni prodeje podniku, má být (pro účely výpočtu částky určené k vyplacení odpovídající části výtěžku zpeněžení zajištěnému věřiteli C) nejprve odečtena (jako částka z vymožení zastavených pohledávek nacházející se na bankovních účtech ke dni vyhotovení posudku) od celkové ceny provozní části podniku.

K tomu budiž řečeno, že ona částka z vymožení zastavených pohledávek nacházející se na bankovních účtech byla předmětem vydání výtěžku zpeněžení zajištěnému věřiteli C podle bodu I. výroku usnesení insolvenčního soudu (v celkové výši 55.069.671,74 Kč), odvolacím soudem zrušeného. Znovu o této částce rozhodl insolvenční soud usnesením ze dne 13. prosince 2011, č. j. MSPH 76 INS 3732/2008-B-280, jímž (znovu) vyslovil souhlas s tím, aby insolvenční správce vydal zajištěnému věřiteli C výtěžek zpeněžení ve výši 55.069.671,74 Kč ze zpeněžených a ve prospěch tohoto věřitele zastavených pohledávek specifikovaných v příloze č. 1 usnesení (bod I. výroku) a uložil insolvenčnímu správci povinnosti související s vydáním výtěžku zpeněžení (bod II. výroku). K odvolání věřitele S odvolací soud usnesením ze dne 14. srpna 2012, č. j. MSPH 76 INS 3732/2008, 3 VSPH 88/2012-B-326, změnil usnesení insolvenčního soudu ze dne 13. prosince 2011 v bodě I. výroku jen tak, že výše výtěžku zpeněžení určeného k vydání zajištěnému věřiteli C činí 56.415.450 Kč. K dovolání věřitele S pak Nejvyšší soud usnesením ze dne 29. května 2015, č. j. MSPH 76 INS 3732/2008, 29 NSČR 4/2013-B-417, zrušil jak usnesení odvolacího soudu ze dne 14. srpna 2012, tak usnesení insolvenčního soudu ze dne 13. prosince 2011, a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

V posledně označeném usnesení (na jehož závěrech nevidí důvod cokoli měnit ani pro poměry této věci) Nejvyšší soud uzavřel, že zajištěný věřitel má právo, aby byl v insolvenčním řízení při splnění stanovených předpokladů uspokojen z výtěžku zpeněžení zajištění, přičemž předmět zajištění tvoří do jisté míry oddělenou majetkovou podstatu, z níž nemohou být (před plným uspokojením nároků zajištěného věřitele) uspokojeni jiní věřitelé dlužníka. Toto právo zajištěného věřitele se však váže pouze k předmětu zajištění. Nastane-li situace, že se výtěžek zpeněžení v době, kdy má být rozhodnuto o jeho vydání zajištěnému věřiteli, již v majetkové podstatě nenachází, nemá zajištěný věřitel právo na oddělené uspokojení své zajištěné pohledávky z jiného majetku dlužníka. Na tomto základě pak pro poměry oné věci uzavřel, že odvolací soud pochybil, když bez dalšího rozhodl o vydání výtěžku zpeněžení zajištěnému věřiteli ve výši, která odpovídala finančním prostředkům „pozůstávajícím“ v majetkové podstatě ke dni prodeje části dlužníkovy podniku, aniž si ujasnil (v rozporu s tím, co na dané téma sám uvedl v předchozím zrušovacím rozhodnutí v této věci), zda tato částka skutečně představuje zůstatek zaplacených pohledávek zajištěných zástavním právem. Přitom je zřejmé (uvedl tamtéž Nejvyšší soud), že co do částky převyšující 17.378.151,15 Kč (k čemuž je nutno připočíst až po prohlášení konkursu zaplacenou částku 356.751,50 Kč, bez odečtení odměny insolvenčního správce ve výši 8.394 Kč) tomu tak nepochybně nebylo.

Ve světle těchto závěrů Nejvyššího soudu postupovaly oba soudy v této věci nesprávně, jestliže bez dalšího odečetly od celkové ceny provozní části podniku [pro účely dalšího výpočtu výše výtěžku zpeněžení zajištění určeného (podle bodu II. výroku usnesení insolvenčního soudu) k vyplacení zajištěnému věřiteli C] částku 38.488.000 Kč, nacházející se na účtu ke dni prodeji podniku.

Nejvyšší soud nicméně dodává, že v rozsahu bodu II. výroku usnesení insolvenčního soudu potvrzeného napadeným usnesením [tedy bez přihlédnutí k tomu, že odečtená částka měla podle shora rozebraných (a Nejvyšším soudem následně zrušených) rozhodnutí obou soudů rovněž připadnout (z jiného důvodu) zajištěnému věřiteli C], se chybný postup soudů v této věci mohl projevit (projevil) jen v tom, že částka určená bodem II. výroku usnesení insolvenčního soudu k vyplacení zajištěnému věřiteli C byla nižší (než částka, které by se zajištěnému věřiteli C tímto výrokem dostalo, kdyby odpočet nebyl proveden). Jinak řečeno, v mezích bodu II. výroku usnesení insolvenčního soudu (potvrzeného odvolacím soudem) tato dovolací argumentace (jakkoli opodstatněná) nevede k příznivějšímu výsledku pro dovolatele.

Ad 2/ a 3/ K právnímu režimu zástavního práva k souboru věcí a k hromadné věci. K výkladu ustanovení § 109 odst. 1 písm. b/ a § 248 odst. 2 insolvenčního zákona.

S přihlédnutím k době uzavření zkoumané zástavní smlouvy (22. září 2003) jsou pro posouzení režimu zástavního práva ke skladu zboží rozhodná především ustanovení § 152 a násl. obč. zák. ve znění účinném do 30. dubna 2004 (tj. naposledy ve znění zákona č. [88/2003](#) Sb.).

Otázkou zástavního práva k zásobám zboží umístěným ve skladu, tedy, řečeno jinak, ke skladu zboží, se Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi již zabýval, přičemž dospěl k následujícím závěrům.

Sklad zboží může být zástavou, aniž by bylo samo o sobě významné, zda tvoří věc hromadnou (universitas rerum) [sklad zboží se tradičně považoval za věc hromadnou (srov. např. § 427 občanského zákona č. 946/1811 Sb. z. s., který od 28. října 1918 platil jako československý obecný zákoník občanský)]. Sklad zboží se v právních vztazích pokládá za jedinou věc, i když (ve skutečnosti) jde o souhrn více nebo mnoha jednotlivých věcí (popř. též práv a jiných majetkových hodnot). Zástavním právem je zatížen sklad zboží jako „jediná věc“; znamená to, že na jednotlivé věci umístěné ve skladu se zástavní právo nevztahuje a že zástavní právo nevázne na věci, která byla (v souladu s jeho účelem) ze skladu vyjmuta. Zpeněžení skladu zásob za účelem získání výtěžku, z něhož bude uspokojen zástavní věřitel, se týká těch jednotlivých věcí (popř. též práv a jiných majetkových hodnot), které se ve skladu nachází v době zpeněžení. Srov. rozsudek Nejvyššího soudu

ze dne 20. ledna 2011, sp. zn. 21 Cdo 3757/2009 nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. března 2015, sen. zn. 29 ICdo 6/2011.

K tomu budiž řečeno, že citované judikatorní závěry se neprotiví ani závěrům literatury (konkrétně závěrům, jež dovolatel na podporu své argumentace cituje z Komentáře). Dovolatelem citovaná pasáž Komentáře nepodporuje [jak správně vystihl (ve vyjádření k dovolání) zajištěný věřitel C] názor dovolatelem odtud dovozovaný [že „vyskladněním“ se zboží, jež se nacházelo ve skladu zboží v době vzniku zástavního práva ke skladu zboží, na jedné straně vyděluje z předmětu zástavy (zákazníkům se prodává nezatížené zástavním právem), leč na straně druhé se toto zástavní právo nevztahuje na zboží navezené (uskladněné) do skladu zboží v době po vzniku zástavního práva ke skladu zboží].

Naopak platí (z výše citované judikatury Nejvyššího soudu plyne), že nevztahuje-li se zástavní právo na jednotlivé věci (jednotlivé kusy zboží) umístěné v zastaveném skladu zboží, je pro výši výtěžku zpeněžení zastaveného skladu zboží určeného k uspokojení zástavního věřitele (zajištěného věřitele) určující částka dosažená zpeněžením těch jednotlivých věcí (těch jednotlivých kusů zboží), které se nacházely v zastaveném skladu zboží v době zpeněžení, bez zřetele k tomu, že šlo zčásti nebo dokonce zcela o jednotlivé věci (jednotlivé kusy zboží) navezené (uskladněné) do skladu zboží v době po vzniku zástavního práva ke skladu zboží. Dovolání proto potud není důvodné.

Zbývá v daných souvislostech určit, zda na obecně (v mimoinsolvenčních poměrech) platných závěrech k zástavnímu právu ke skladu zboží něco mění úprava obsažená v ustanoveních § 109 odst. 1 písm. b/ a § 248 odst. 2 insolvenčního zákona.

Podle ustanovení § 109 odst. 1 písm. b/ insolvenčního zákona se zahájením insolvenčního řízení se spojuje i ten účinek, že právo na uspokojení ze zajištění, které se týká majetku ve vlastnictví dlužníka nebo majetku náležejícího do majetkové podstaty, lze uplatnit a nově nabýt jen za podmínek stanovených tímto zákonem, to platí i pro zřízení soudcovského zástavního práva na nemovitostech, které bylo navrženo po zahájení insolvenčního řízení.

Dle ustanovení § 248 odst. 2 insolvenčního zákona, nejde-li o zajištění poskytnuté podle § 41, stávají se neúčinnými práva na uspokojení ze zajištění, která se týkají majetkové podstaty a která dlužníkovi věřitelé získali poté, co nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení; to platí i pro zřízení soudcovského zástavního práva na nemovitostech. Byl-li majetek sloužící k zajištění v této době také zpeněžen, náleží do majetkové podstaty výtěžek získaný zpeněžením a jeho nabyvatel je povinen jej do ní vydat na výzvu insolvenčního správce.

V této podobě platila obě citovaná ustanovení insolvenčního zákona již v době, kdy nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení na majetek dlužníka (22. září 2008), a do vydání napadeného usnesení nedoznala změn.

Vztahem ustanovení § 109 odst. 1 písm. b/ a ustanovení § 248 odst. 2 insolvenčního zákona se Nejvyšší soud zabýval v usnesení ze dne 30. listopadu 2011, sen. zn. 29 NSČR 16/2011, uveřejněném pod číslem 54/2012 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 54/2012“). V něm mimo jiné uzavřel, že první z označených ustanovení pouze nedovoluje „nabytí“ a „uplatnění“ zajištění v insolvenčním řízení, kdežto (pozdější) prohlášení konkursu na majetek dlužníka činí takto „nabytá“ zajištění neúčinnými v rovině práva hmotného (nedovoluje jejich prosazení ani mimo rámec insolvenčního řízení). Ustanovení § 248 odst. 2 insolvenčního zákona je nadto nezbytnou pojistkou pro případy, kdy sounáležitost majetku postiženého takto „nabytým“ zajištěním k majetkové podstatě dlužníka je rozpoznatelná nebo je založena (např. pravomocným výsledkem sporu o odpůřčí žalobě podané insolvenčním správcem) až v pozdějších fázích insolvenčního řízení.

V R 54/2012 se Nejvyšší soud dále zabýval (ve vazbě na institut soudcovského zástavního práva“)

tím, co se rozumí „novým nabytím“ práva na uspokojení ze zajištění, které se týká majetku ve vlastnictví dlužníka nebo majetku náležejícího do majetkové podstaty. V poměrech práva na uspokojení ze zajištění plynoucího ze zástavního práva (práva na uspokojení ze zajištění tvořeného zástavou) se rozumí (v souladu s touto judikaturou) jeho „novým nabytím“ vznik zástavního práva poté, co nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení vedeného na majetek zástavního dlužníka.

Obměna jednotlivých věcí (jednotlivých kusů zboží) ve skladu zboží, k němuž bylo zřízeno (vzniklo) zástavní právo předtím, než nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení vedeného na majetek zástavního dlužníka (vlastníka skladu zboží), není ve smyslu výše řečeného „novým nabytím“ práva na uspokojení ze zajištění (touto obměnou nevzniká zástavní právo k nově uskladňovaným jednotlivým kusům zboží), bez zřetele k tomu, že k ní dochází poté, co nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení vedeného na majetek zástavního dlužníka (vlastníka skladu zboží). Dovolání tak ani v tomto ohledu není důvodné.

Lze doplnit, že jiný názor nepodporuje (jak přiléhavě vystihl ve vyjádření k dovolání zajištěný věřitel C) ani úprava obsažená v § 241 odst. 3 písm. d/ insolvenčního zákona. Smysl tohoto ustanovení (jež určuje, že zvýhodňujícím právním úkonem je i úkon, kterým dlužník poskytl svůj majetek k zajištění již existujícího závazku, ledaže jde o vznik zajištění v důsledku změn vnitřního obsahu zastavené věci hromadné) tkví v tom, vyloučit, aby změny vnitřního obsahu dlužníkem zastavené věci hromadné, vyvolané úkonem dlužníka, byly pokládány za zvýhodňující právní úkon, jímž dlužník (nově) poskytl svůj majetek k zajištění již existujícího závazku.

Právní posouzení věci odvolacím soudem bylo (na základě podaného dovolání) shledáno nesprávným jen co do přitakání postupu, jímž insolvenční soud pro účely výpočtu částky připadající na zajištěného věřitele C nejprve odečetl částku 38.488.000 Kč. Tato nesprávnost by se mohla promítnout v bodu II. výroku usnesení insolvenčního soudu jen zvýšením částky určené k vyplacení zajištěnému věřiteli C. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání zamítl (§ 243b odst. 2 část věty před středníkem o. s. ř.).

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ušlý zisk](#)
- [Škoda vzniklá provozní činností](#)
- [Styk dítěte s osobou společensky blízkou](#)
- [Spotřebitel](#)
- [Náležitě odůvodnění jako procesní záruka \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odměna advokáta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)